

го почитамы, както Писаніе-то го почита. Само искамы да ся увардимъ отъ да туримъ себе си, и добродѣтели-тѣ наши въ положеніе-то, което на Христа прилича.

Сичко-то, което до тука рекохмы е, че никакъ не трѣбва да мыслимъ че добры-тѣ ни дѣла сж основаніе на спасеніе-то ни. — Като отнемемъ тѣхъ честь отъ добры-тѣ дѣла, отдаваме имъ другъ, защото, лична-та святость на Християне-тѣ ако и да не имъ отвара небесны-тѣ врата, въ неіж обаче състои прѣвѣсходна-та небесна слава: безъ неіж небе-то не бы было небе.

Кой обесчестява добродѣтельный-тѣ животъ? Онзи, който не вѣрува за истинно благополучіе да подчинява конечно душѣ-тѣ си и тѣло-то на воліж-тѣ Божіи, но струва нѣкои вѣнкашны дѣла само за бждѣщо-то благополучіе, и възмѣздіе. Любовь-та на Божіи-тѣ заповѣди, усердіе-то за всяко добродѣтелно и свято дѣло е едно състояніе на душѣ-тѣ, което трѣбва да искамы не като нѣщо благоугодно прѣдъ Бога, и безъ сумнѣніе едно достословно намѣреніе на Евангеліе-то е, за да ны докара въ това състояніе.

Цѣль-та, съ който Христось пострада на кръсть-тѣ бѣше да ны освободи отъ силѣ-тѣ на грѣхъ-тѣ, и да ны укрѣпи да живѣемъ новъ животъ. Така прочитамы въ Писанія-та, че той даде себе си за да ны избави отъ всякакво беззаконіе, и да очисти за себе си единъ особенъ народъ, ревнитель на добры-тѣ дѣла. (Тит. 2; 14.) Нѣкои си мѣчтайтъ че